

DÜŞÜNCE

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2015-2016
Sayı: 4

Melike CAN

İlayda SEMERCİ İÇİMİZDEKİ SES

Yazmak acıtır derler, kimi de yazmazsan olmaz der. Ben de size şunu söyleyeyim: Bizi anlayan olmazsa yazmayıp da ne yapacağız? Bırakın kaleminizden dökülsün içinizdekiler, dile getiremedikleriniz... Hapsetmeyin yüreğinize. Gün gelir artık sığmaz oraya, boğulur insan kendi nefesinde. Boğazınızda düğümleir dile getiremedikleriniz. Bir ölüden farkınız kalmaz.

Yüreğinizin sesini dinleyin, dökün içinizi kağıda, sevdiklerinize. İçinize kapanmayın. Ne kadar sakın görünseniz de içinizde ne fırtınalar esecek bilemezsiniz. Düşünmemeye çalışın yaşadığınız olumsuzlukları, size unuttun demiyorum. İmkansız da olsa... Şimdi diyeceksiniz ki bir insana böyle bir tavsiye verilir mi? Düşünmemek mümkün mü insan için. Evet, ben size düşünmeyin diyorum. Hayatı düşünerek değil, hissederek yaşayın. İnanın o zaman daha az acır yüreğinizdeki yaralar.

Çevremize baktığımızda gayet mutlu, neşeli, keyfi yerinde insanlar görürüz. Acaba gerçekten öyle mi? Yoksa öyle görünmek için maske mi takmışlar? Bunun yorumunu size bırakıyorum. Eminim bu gibi insanlar gerçek duygularını gizlemeye çalışıyorlar.

Yüreğinizdeki yangınları söndürmek, içinizdeki umutsuzlukları yok etmek istiyorsanız fazla düşünmeyin... Hayatta hep pişmanlık duyduğumuz olaylar düşünerek aldığımız kararların sonucudur. Hayatı dolu dolu yaşamak için içinizdeki sese kulak verin.

Melike YANIK SONBAHAR

Hüznün, ölüme biraz daha yakınlaşmasının mevsimidir sonbahar. Yusuf'un hikayesinin mevsimi...Ömrünün sayılı günlerinin, özlemini çektiği memleketinde son bulmasının, memleket hasretini, doğduğu topraklara gömülmek isteyen genç bir adamın öyküsü... Memleket sevgisini bu kadar güzel işleyen başka bir film izlemedim şimdiye kadar. "Doğduğun değil, doğduğun yerdir memleket." sözünü çürüten bir film... Yıllar sonra hapisten ölümcül hastalığı nedeniyle çıkan ve köyüne dönen adamın, annesi ve anılarıyla karşılaşması... Yusuf'un beklediği ise bambaşka bir şey: Kendi ölümü....

Yusuf, üniversite öğrencisiyken siyasi nedenlerden ötürü cezaevine düşer. Yıllar geçtikçe sağlık durumu kötüleşir. Çok az ömrünün kaldığı anlaşıncıya affedilir. O da son günlerini annesinin yanında geçirmek için köyüne döner. Hastalığından kimseye söz etmez. Tüm geçmişine tanıklık eden bu güzelim Karadeniz köyünde Yusuf iç hesaplaşmasını yapar ve yaşamın güzelliği karşısında hüznünü yaşar. Ve hayatın ne kadar değerli olduğunu Gürcü kızı Elka ile tanışmasından sonra anlar. Yusuf gerçek aşkın ne olduğunu Elka'dan öğrenir. Yolları kesişen bu iki yabancı birbirine aşık olur. Aslında ikisi de bir çıkmaza sürüklenir.

Karadeniz'in büyüleyici yeşili, muhteşem doğa manzaraları ile süslenmiş bir görsel şölen...Bütün oyuncular yerel halktan seçilmiş. Karadeniz müziği ve ağıtlarıyla süslenmiş bir film... Siyasi filmlerden hoşlanıyorsanız, hele doğa tutkunuyusanız tam size göre bir film... Bence en önemli mesaj: Hayatınızın değerini bilin.

İrem Deniz KIRPIK BENDEKİ SEN

Yapraklar düşerken birbirinden habersiz yere,
Senden ayrılmak zamansız ölüm gibi gelir.
Bir an süzülürüm gökyüzünün aydınlık mavisinde,
Kapkaranlık gecelerde seni özlemek gibi gelir.

Yokluğun acıtır kalbimi kasıp kavurur,
Bende sen gözyaşı gibi akarken.
Bir an durur umutlarımı savurur,
Sonsuzluk rüzgarıyla sana yelken açarken.

Rüyalarımda görmek zor değil seni,
Yokluk denizinde düşünürsem.
Hayallerimde yaşatmak ölümdür seni,
Bulamadan önce kaybedersem.

Bendeki ne aşk, ne de sevgi,
Yüreğim dolu, kara sevda benimki.
Ruhumda yaşarken gün be gün seni,
Anlamak zor değil bendeki seni

Bahar yüzünü yeni yeni göstermeye başlıyordu. Yemyeşil ağaçlar, insanın içini ısıtan sıcacık güneş...Hasan Dede sabah erkenden kalkmış, fırına taze ekmek almaya çıkmıştı. Yeni bir baharı gördüğü için Allah'a minnettarlık duyuyor, geçen kışın karını, fırtınasını hele de o soğuklarını düşünerek yolda ilerliyor, karşılaştığı komşularla selamlaşıyordu. İçi kıpır kıpır yaşama sevinciyle doluydu.

Fırının önüne geldiğinde güneş epey yükselmişti. Çabucak ekmek alıp eve dönmeliydi. Torunu Kaan sımsıcak ekmekle kahvaltısını yapmalıydı, sonra da onu okula bırakacaktı.

Fırına girdi, selam verdi. Fırıncı Mahmut onun eski arkadaşlarındandı. Hatta ikisi de Kore Savaşına katılmış, madalya almışlardı. Mahmut'u göremeyince telaşlandı. Her sabah onu görür, kısa sohbetin ardında ekmeğini alır eve dönerdi. Hatta arada Mahmut ona takılır, bu yaz seni mutlaka evlendireceğim derdi. Hasan Dede de ona:

-Git başımdan Mahmut, benimle eğlenme, derdi.

Sonra sözü Bakkal Ali alır:

-Kimi alacaksın Hasan'a, var mı hazırda?

Mahmut:

-Yok olur mu Ali, baldızım ne güne duruyor.

Bu düşüncelerle kafası karıştı. Ya Ali'ye bir şey olduysa ben ne yapacağım. Yaşıtları birer birer onları bırakıp gitmişti. İçi ürperdi. Kendi kendine:

-Mahmut'a bir şey olmaz,o eski topraktır,Çinlilerin gücü bile ona yetmedi.Fırıncı çırağı seslendi:

-Oğlum ustan nerede senin?

Çırak:

-Arkada hamur mayalıyor Hasan amca dedi.

Hasan Dede bir oh geçirdi içinden. Sonra kendine kızdı, böyle kötü şeyler düşündüğü için.

Hasan Dede'nin sesini duyan Mahmut,önlüğüyle,una batmış elleri ve yüzüyle içeri geldi:

-Hayrola Hasan,sabah sabah çırağı sorguya çekiyorsun. Yoksa baldızımı almaya mı karar verdin. Hasan Dede'nin gözlerinde iki damla gözyaşı dökülüyordu, hızlı adımlarla tezgahın arkasına geçti,Mahmut'a sımsıkı sarıldı,yanaklarından öptü.Mahmut ve çırak şaşkınlı,garip garip bakıyorlardı. Hasan Dede:

-İyisin değil mi Mahmut,bir şeyin yok.

Mahmut:

-İyiyim,iyiyim kardeşlik. Merak etme.

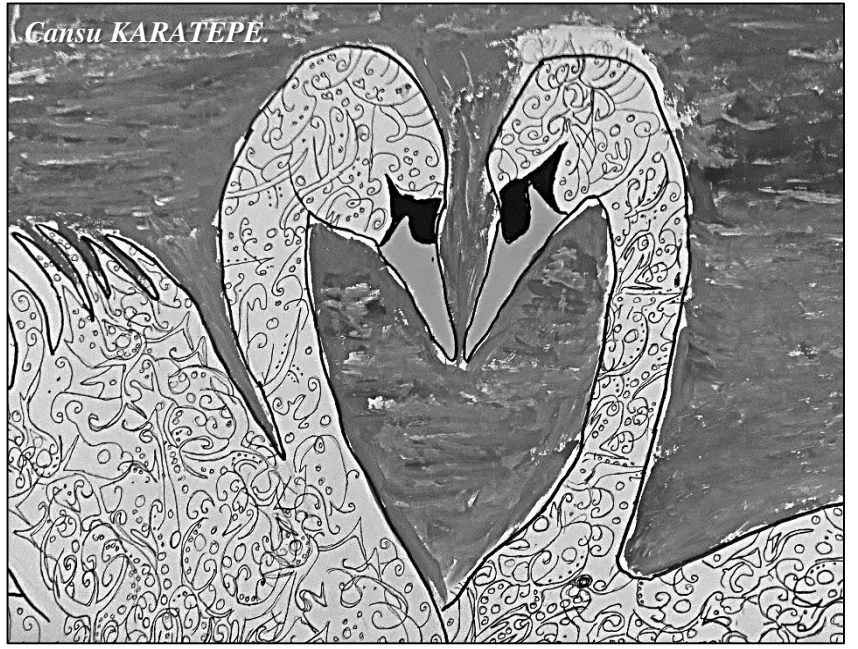
Çırak ona her zamanki gibi üç ekmeği sardı,ona verdi. O da parasını verdi, fırından çıktı. Çok geciktim, Kaan'a yetişmeliyim diye içinden geçirdi. Hızlı adımlarla eve yürümeye başladı. Çiçeklerin,çimenlerin kokusu,kuşların cıvıltıları ruhunu dinlendiriyordu. Hele de sıcacık ekmeklerin kokusu...

Eve vardığında Kaan önlüğünü giymiş,çantasını hazırlamış bekliyordu. Dedesini görünce:

-Nerde kaldın dede,okula geç kalacağım, Bugün 3/A sınıfıyla maçımız var.

Sofraya oturdular,kahvaltı bittikten sonra evden ayrıldılar. Kaan annesini öptü,dedesiyle yola koyuldu.Kaan yetimdi. Birkaç yıl önce babası inşaattan düşüp ölmüştü. Dedesi ve annesinden başka da kimsesi yoktu. Hasan Dede'nin ölümden korkmasının bir nedeni de torunu ve geliniydi. Kendisine bir şey olursa kim bakacaktı onlara.Kaan'ı bahçe kapısına bıraktı,kendisi de dükkana döndü.

Hasan Dede ayakkabı tamirciliği yapıyordu. Aslında bu meslek de yavaş yavaş yok oluyordu. Bir dükkana kapatmayı,bağ bahçe işleriyle uğraşmayı bile düşünmüştü. Ama esnaf arkadaşları bırakmamıştı.Artık kimse kundura giymiyor, kunduraya pençe yaptırmıyor,sökükleri diktirmiyordu. Herkes ayakkabı eskidi mi yenisini alıyor. Gençler kundura bile giymiyordu.Spor ayakkabılar moda olmuştu.

Ama yine de bu küçük kasabada ahali fazla zengin değildi. Geçinebilecek kadar para kazanıyordu. Biraz da bağ bahçeden gelirleri oluyordu.

Öğle ezanı okunmaya başladı. Önlüğünü çıkardı,ceketini giydi. Camiye vardı,abdest aldı,namazı kıldı.Cami bahçesinde birkaç kişiyle sohbete daldı. Sonra geç oldu deyip dükkana döndü.

Elindeki işleri çabucak bitirdi. Zaten fazla iş de yoktu. Saate baktı,ikindiden sonra Kaan okuldan dükkana gelecek, akşama doğru da eve gideceklerdi. Namaz dönüşü tekrar dükkana açtı, torununu beklemeye başladı. Okuldan dönen çocuklar dükkanın önünden geçiyordu. Kaan'ı tanıyanlara soruyordu. Kimse nerde olduğunu bilmiyordu. Komşu esnafı Kaan'ı görüp görmediklerini soruyordu. Dedeyi endişeli gören esnaf:

-Çocuk o,bir yerde oynamaya dalmıştır. Merak etme çıkıp gelir. Bu sözler içini rahatlatmıyordu. Ceketini giydi,dükkana kapatıp çıktı. Okula doğru koşar adımlarla yürümeye başladı.Okulun bahçesinde top oynayan çocuklara baktı. İçlerinde Kaan yoktu. Okulun arkasına baktı,okulun kapısına vurdu,kapı kilitliydi. Kaan yoktu. Belki eve gitmiştir diye eve koşmaya başladı; ama eve de gelmemişti.Kaan'ın annesiyle bütün akrabalara,tanıdıklara, Kaan'ın arkadaşlarına gittiler. Herkesten aynı cevap:

-Okuldan sonra görmedik.

Çaresizce karakola gittiler. Jandarmaya haber verdiler. Bir yandan polisler,jandarmalar,belediye çalışanları ve kasaba ahalisi her tarafta yoğun bir arama çalışması başlattı. Gece yarısına kadar aramalar devam etti;ama bir sonuç çıkmadı. Sanki yer yarılmış da içine girmişti. Sabahleyin aramalara devam edileceğini jandarma duyurdu.

Herkes evine döndü. Hasan Dede Kaan'sız bir eve nasıl dönecekti. Ayakları geri geri gidiyordu: Gelininin ağlamaklı sesini duydu:

-Haydi baba,eve gidelim. Hava karanlık,yağmur da başladı. Sabah erkenden aramaya çıkarız. Çaresiz eve döndüler. İkisi de ağlıyordu. Soğuk bir yağmurdan sırsıklam olmuşlardı. Hasan Dede bunu hissetmiyordu.

Günler,haftalar hatta aylar geçti,Kaan bulunamadı, bir iz,bir haber çıkmadı. Altı ay geçmiş, güz başlamıştı. Hasan Dede'nin gelini birdenbire öldü. Artık yapayalnızdı. Sürekli kendini suçluyordu. Eğer okuldan almaya gitseydim bunlar olmayacaktı. Gittikçe sağlığı bozuluyordu. Gördüğü her çocuğa sarılıyor, Kaan'ı gördün mü diye soruyordu. Havalar soğudukça onun durumu da kötüleşiyordu. Bir sabah Fırıncı Mahmut onu alıp hastaneye götürmek için eve geldiğinde kapıyı açan olmadı. Kapı açılıp içeri girildiğinde Hasan Dede'nin cansız bedeniyle karşılaştılar. Dede öldükten sonra da Kaan'dan bir haber çıkmadı. Bir çocuk daha yitik hayatlara katıldı.

HAYATIN BAHARLARI

Kaç bahar vardır hayatımızda bilmiyorum. Hatta bunların kaç ilkbahar, kaç sonbahar... Her mevsimin ayrı bir güzelliği vardır her yaştan olduğu gibi. Gençliği anlatmak için hayatın baharında; yaşlılığı anlatmak için hayatının sonbaharında deriz. Hayatımızın kışı, yazı yok. Aslında insan hayatı dört mevsimden ibaret değildir. Bir de beşinci mevsim var: Hayatımızın en önemli olaylarını yaşadığımız, anılarımızın, çok sevdiklerimizin içinde yer aldığı özel bir mevsim...

Doğadaki çiçeklere renk, koku, hayat veren bir başka dünya var mıdır acaba? Her çiçek olgunlaşıp meyveye dönüşmek için çabalar. İnsan da böyledir. Hayatlarının ilkbaharında hayat bulup canlanmaktadır. Yalnız süslü çiçekler gibi kalmak değildir amaç; çünkü her şey gelir geçer. Doğanın mevsimlere bağlı olarak geçirdiği bütün değişimleri insan da geçirir. Nihayet ağır ağır gençliğin tazeliklerini kaybederek yaşlılığa doğru yol alacak insan. "Yaşlılık" insanın ölüme en yakın olduğu anlar...

Hayatın insana sunduğu güzellikler, gençliğin verdiği canlılıktan ibaret değildir. Çiçeklenen meyve ağacı ne kadar harika dursa da olgunlaşıp dallarında meyveler sarkarken de güzeldir.

İnsanların da olgunlaşmak için, hayata iyi hazırlanmaları, sabırlı olmaları ve zamanı iyi kullanmaları gerekir. Hayatın değerini bilmek, her anını iyi kullanmak, ona yüklediğiniz anlamda ilgilidir. Çoğumuz değerini bilmiyoruz. Aslında ne kadar yaşadığımız değil, nasıl yaşadığımız önemli. Daha hayatımızın baharındayken sonraki zamanlar için hazırlıklı olmalıyız. Keşkelerin, pişmanlıkların olmadığı bir hayatımız olsun.

Bedirhan Arda KEMİKKİRAN
UMUT

**Güneş, batınca terk etmez gökyüzünü,
Hüzün çökmesin yüreğine.
Bak, gökyüzüne asılı lambalara!
Nasıl da saldırıyor karanlığın kalbine!**

**Işık değirmenleri döner;
Pervane olur ayın yüzünden.
Her bir zerresi gelir konar.
Hüzünlü yüreklere.**

**Işığın değdim gözlerindeki güneşin,
Ellerime bir top gül bıraktı gözlerin.
Sonra masmavi bir kuş oldu kirpiklerin.
Belli ki sen de denize değmişsin.**

**Şimdi sen hem denizi
Hem de güneşisin ömrümün.
Yalnız seni yaşamak yetiyor ömrüme
Dünüme bugünüme.**

**Gözlerinde yakamoz ışıkları sönmesin.
Akan tüm gözyaşlarım denizdendir bilesin.
Sen ağlama ki denizler tükenmesin.**

Elçin GÜLTEKİN
İNAN HIÇ FARK ETMEZ

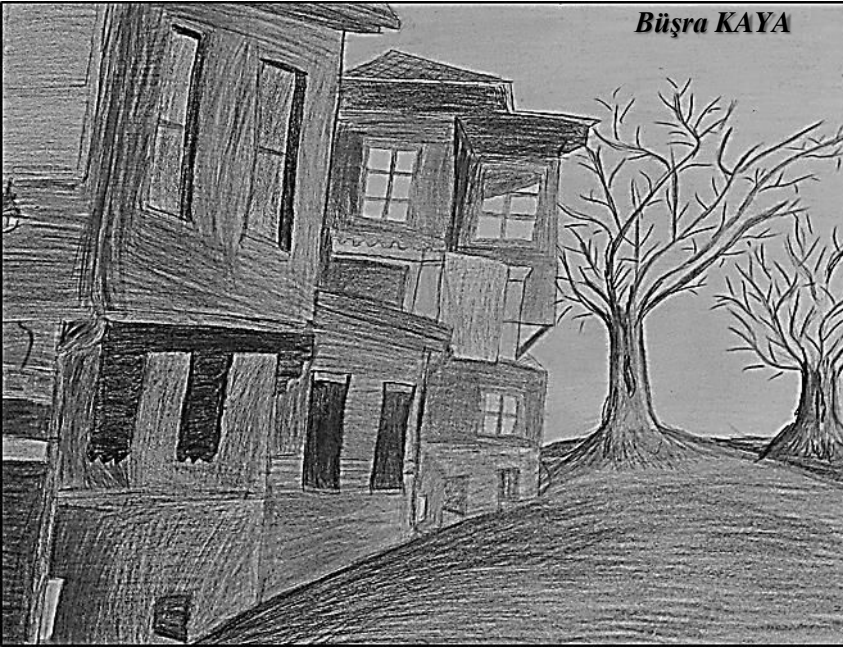
İnsanoğlu çok acımasız ve bencil... Kendileri üzülmeyin de kime ne olursa olsun umurlarında değil... Artık ne sevinçler paylaşıyor ne de acılar. Kimse karşısındakinin yarasına merhem olmuyor. Herkes giderek yalnızlaşıyor; ama kimse farkında değil. İnsanlar arasındaki bütün ilişkiler menfaat üstüne kurulu. Sizden bir çıkar sağlamayınca bırakıp gider, hatta bir çoğu da kuyunuzu kazma telaşında...

Dost, dostluk, arkadaşlık, paylaşma... Günümüz insanına uzak kavramlar... Şöyle bir etrafınıza bakın: Dost diyebileceğiniz kaç kişi var? Hiç yok, değil mi? Bırakın olmasın, hayatta zaten tek başımızayız. Gün gelecek annemiz, babamız da bizi bırakıp gidecekler. Onun için yalnızlığa alışmalıyız. Küçükken düştüğünüzde size huzur veren kucak da küçük gelecek zamanla. Büyüyeceğiz. Ne mi değişecek: Her şey!

Büyüdükçe eskileri özleyeceğiz. İnsanların attığı kazıklardan sonra eve geç geldiğinizde sizi azarlayanları özleyeceksiniz. Ufacık bir şekerle mutlu olmayı özleyeceksiniz. Parkta bulduğunuz huzuru özleyeceksiniz. Çocukluğumuzdaki oyunları özleyeceğiz şimdiki ayak oyunlarını yaşadıkça. Ah! Bir büyüsem dediğiniz zamanlar için lanetler okuyacaksınız kendinize. Büyüdükçe sorunlarımız da büyüyecek, dertler çoğalacak, insanlar daha tehlikeli olacak. Sonra ne mi olacak? Boğazınız düğümlenecek, burnunuz sızlayacak, nefes alamayacaksınız, sadece yutkunacaksınız. Acılarınızı, sevinçlerinizi anlatacak birilerini bulamayacaksınız. Canınız yanacak, içiniz acıyacak; ama hiçbir şey yok gibi davranacaksınız. Eski günleri bırakın mumla aramayı, meşale yakıp arayacaksınız.

Güven, insan için ekmek, su hava gibi temel bir ihtiyaç... Zamanla insanlar da bize güven vermeyecek. Saf ve temiz insanları özleyeceğiz. Yüreğimizdeki her yangın bizi biraz daha olgunlaştıracak. İnsanlar nasıl bu kadar taş kalpli diye düşüneceksiniz. İnsanlara güvenmemeyi zamanla daha iyi anlayacaksınız.

Peki, bütün bu olanlara karşı biz ne yapacağız: Önümüze konulan engelleri merdiven yapıp tek tek çıkacağız basamakları. Yıkılmayacağız, ağlamayacağız, önümüzdeki engelleri aşarak zirveye çıkmalıyız; ama insani hiçbir değerimizi kaybetmeden. Karanlığı kötülemektense bir mum da biz yakmalıyız.

UMUT HEP VARDIR

Çaresiz bir yaprağım ben
Nice sonbaharlar yaşamış.
Hüzünlü yüreklerin türkülerinde,
Kanadı kırık güvercinlerin soluğunda,
Koca çınarların gölgesinde saklanmış
Umutsuzluğa yelken açmış solgun anılarım.

Sende buldum yıldızların gülüşünü,
Sende buldum gökyüzünün maviliğini,
Sende kaldı umuda yolculuğum.
Ben var mıyım,
Sen var mısın,
Biz var mıyız, bilmiyorum.

Rabia KAHRAMAN

PAPATYA KOKUSU

Pes etmek...Biz öğrencilerin sözlüğünde daima ilk sözcük...

Dersler,öğretmenler,sınavlar,arkadaşlarımız,anne ve babalarımız.... Pes etmemizin nedenleri...Aslında siz siz olun pes etmeyin. Eğer hayatınızda bir şeyler ters gidiyorsa her şey yeni başlamış demektir. Yeni uğraşlarınız olacak belki de. Bununla güçleneceksin. Seveceksin hatta çok seveceksin hem de karşılık beklemeden ve pes etmeden. Papatyalar açacak gönlünde. Umutların yeşerecek ve belki de matematiği seveceksin. Önemli olan zoru sevmek ve yapmak değil mi zaten.

Pes etme. Bırakma fizik hep zor kalmasın. Tabi ki de zor günlerin olacak. Kimsenin seni anlamadığı anlar... Bu belli bir süreç inanın bana. Her şey geçecek demiyorum sana; ama hissetmeyeceksin üzüntülerini. Çocukken en sevdiğin oyuncağı kaybettiğin anı hatırla. Ne kadar üzmüştür bizi. Hatırlamıyorum bile dediğini duyar gibiyim.

Unutma, insanlara izin verdiğiniz kadar üzebilirler sizi. Hayat kısa... Bir saniyeye bile garantimiz yokken birilerinden bir şeyler saklamaya, insanları kırmaya devam ediyoruz. Acele et! Hayat bu kadar kısıyken geriye ve geride kalanlara mutluluk bırak. Papatyalar bırak. Çevrendekileri incitme.

İnsanlar papatya gibidir. Papatyalar dalında değil koparılmınca kokarlar. İnsanlar da yanınızdayken değil, kaybettiğiniz an değeri kazanır. O kaybettiklerine dön bak ve geri almak için çabala. Pes etme, inan bu zor değil. Eğer hala bir şeylerin olması için umudun varsa ... Dünya dönmek için seni bekliyor olmayacak; ama sen kendin için sınırsız hayata tutunacaksın. Dünya savurup atamayacak seni bir köşeye.

Yani demem o ki, yok öyle umutları yitirip karanlıkta savrulmak. Unutma, aynı gökyüzü altında bir direniştir yaşamak.

Ferhat DEMİRKAN

KORKUYU BEKLEMEK

Korku nedir bilir misiniz? Hiç korktunuz mu, korkularınız var mı? Bunun gibi aklımızdan onlarca soru...Elbette en cesur insanların bile korkuları vardır. Zaten korku yüreğimizdeki duygulardan biri değil mi?

Bugün size özellikle annelerin, babaların bir korkusundan söz edeyim. Eğer anne ya da baba iseniz hemen anlamışsınız: Kayıp çocuklar. Her sabah çocuklarını okula yollayan ailelerin yollarını gözleme korkusu. Top oynamaya giden çocuğun geç gelme korkusu. Daha eve adımını atar atmaz” Çocuklar eve gelmiş midir?” korkusunu içinden geçiren babalar...

Dünya bu kadar kötü,bu kadar kirli bir yer mi diye insan geçiriyor içinden. Bizi sadece kötülükler mi sarmış? Biliyorum,hayat gün ışığından ve gökkuşağından ibaret değil. Zorluklar, yediğimiz darbeler, yere düşüşlerimiz, gelecekte emin olamama...

Ama hayat sadece bunlardan ibaret değil ki? Biraz da yaşamın güzel taraflarını görmeye çalışalım.

Her gün bir ya da birkaç kayıp çocuk haberi. Bu hem bizi korkutuyor hem de endişelendiriyor. Sürekli diken üstünde olmak. İnsanın psikolojisi bozuluyor,hayata hep ürkek ve şüpheyle bakılmasına yol açıyor. En önemlisi de insanlara ve hayata güvenimiz kalmıyor. Güvensiz ve umutsuz bir yaşam...Komşunuza, arkadaşlarınıza, hatta akrabalarınıza güvenmemek ne kadar korkunç değil mi? Çünkü kayıp çocukların büyük bölümü tanıdıklar, hatta akrabalar tarafından gerçekleştiriliyor.

Hayata biraz daha titiz bakalım, çocuklarımızı, kardeşlerimizi uyaralım. Tabi ki en önemlisi devletimizin bu konuda bütün önlemleri alması, personel yetiştirmesi, sadece bu olaylara bakacak birimler oluşturması önemlidir. Bizler de sadece korkuyu beklemekle hayatımızı geçirmeyelim.

İMTİYAZ SAHİBİ

Mustafa MESÇİOĞLU

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Bekir İŞBAŞARAN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Merve ÇELİK

GÖRSEL DANIŞMAN

Aslıhan DURMAZ

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT ANADOLU LİSESİ

Cumhuriyet Mah. C. Topel Cad. No 4 06760. Çubuk /

ANKARA 0 (312) 837 12 55